

‘Ο θίασος τοῦ κ. Λ. Χριστογιαννόπουλου φαίνεται ὅτι θέλει νὰ εἰδικευθεῖ στὰ ἀστυνομικὰ ἔργα. Ἐνῶ ὅμως τὸ πρῶτο ἔργο ἦ, ἀκριβέστερα, ἐργάκι ποὺ παρουσίασε ἦταν καθαρὰ ἀστυνομικό, τὸ δεύτερο, ἡ «Ἐπιχείρηση... βαλίτσα» τοῦ κ. Δ. Χρονό-

πουλou φιλοδοξεῖ νά εἶναι μιὰ σάτιρα τῶν ἀστυνομικῶν ἔργων τύπου Τζέιμς Μπόντ.

Φοβοῦμαι ὅτι ἔμεινε σέ αἰσθητὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ στόχο του. Ἐνῶ οἱ σατιρικὲς αἰχμὲς ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ νά ἔχουν τὴν ὀξύτητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νά εἶναι ἀποτελεσματικές, τὰ περισσότερα ἐπεισόδια εἶναι τόσο ἐπίπλαστα ὥστε δὲν ἀποκτοῦν οὔτε ἔχνος πιθανοφάνειας. Φυσικά, στὴ φάρσα, στὴ σάτιρα, ἀκόμα καὶ στὴν κωμωδία, ἔχουν θέση οἱ ὑπερβάσεις καὶ οἱ ἐξογκώσεις, ἀλλὰ πρέπει νά εἶναι ἔτσι διευθετημένες, συνταιριασμένες, δικαιωμένες, ὥστε νά ἐξασκοῦν, τουλάχιστον προσωρινά—τὴν ὥρα τῆς παράστασης—πειστικότητα. Ἄμα ὑπερβαίνουν ὁρισμένα ὅρια καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐθαίρετες, ἀλλὰ ἐπιπρόσθετα καὶ μονότονες, ὁ θεατὴς ποὺ ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν τηρήθηκαν οἱ κανόνες τοῦ παιχνιδιοῦ κι ὅτι ὁ συγγραφέας χρησιμοποίησε μέσα πολὺ φθηνά, παύει νά εἶναι πρόθυμος νά παρασυρθεῖ καὶ νά χορηγήσει τὴ συμμετοχὴ του, τὴν παραδοχὴ του.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ στὴν «Ἐπιχείρηση... βαλίτσα» ὁ διάλογος ποῦ καὶ ποῦ σπινθηρίζει, καὶ κάθε τόσο, ἔστω καὶ πολὺ ἀραιά, προβάλλουν μερικὰ ἔξυπνα ἐπινοήματα, ἴσως ἡ ἐντύπωση ποὺ τελικὰ θ' ἀποκομίζαμε νά μὴν ἦταν κατηγορηματικὰ ἀρνητικὴ ἂν ἡ κωμωδία παιζότανε ἀλλιῶτικα ἀπ' ὅ,τι παίχθηκε. Δυστυχῶς, στὸ Θίασο Χριστογιαννόπουλου δὲν ὑπάρχουν παρὰ δύο ἡθοποιοὶ ἐμπειροὶ καὶ σὲ θέση νά σταθοῦν στὴ σκηνή, νά δημιουργήσουν ἓνα ρόλο: ἡ Κα Ἑλλή Ξανθόκη κι ὁ κ. Ν. Χριστογιαννόπουλος, καὶ ἓνας μόνον ἡθοποιὸς μὲ παρουσία καὶ ἔντονη προσωπικότητα: ὁ πρωταγωνιστὴς κ. Α. Χριστογιαννόπουλος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ τοῦ συγκροτήματος, μὲ μόνη ἐξάιρεση τὸν κ. Τρ. Καρατζᾶ, ποὺ φαίνεται νά ἔχει κάποιες δυνατότητες ἀλλ' εἶναι ἀκόμα ἀνώριμος καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προσεκτικὴ σκηνοθετικὴ παρακολούθηση καὶ διδασκαλία, ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν νέων ἡθοποιῶν ποὺ δὲ δείχνουν νά ἔχουν ἐμφυτο ταλέντο καὶ δὲ διδάχθηκαν τίποτα στὶς σχο-

15 Σεπτεμβρίου 1967

126

λές όπου φοίτησαν. Περιορίζονται να περιφέρουν στη Σκηνή αὐτούσιο τὸν ἑαυτὸ τους, κι ἅμα δοκιμάζουν νὰ παίξουν δὲν ἔχουν στὴ διάθεσή τους παρὰ ἐκφραστικούς τρόπους συμβατικούς, στερεότυπους, ψεύτικους, καὶ ἐπομένως καθόλου ἀποδοτικούς.

* * *